DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

V. DE AMATI.

Maar u verklaarde zoo juist, dat men u uit huis wilde lokken."

„Ja, en wel om een andere reden." Hij keek op de klok. „Het is half zes. Ik moet dus een auto nemen, om precies op tijd ter plaatse te zijn. Ziet u, daar hebben we het: de schrijver wenscht, dat ik, laten we zeggen tusschen half zes en half zeven niet in het hotel ben."

„En waarom niet?" vroeg de bezoeker hoofdschuddend.

„Waarschijnlijk, omdat op dien tijd iemand komen zal, om mijn raad in te winnen, en omdat de schrijver van deze regels belang erbij heeft, dit consult te verhinderen."

Van de met tapijten bedekte gangen drong gedempt de rhythmus van het rustelooze leven door, dat dit groote hotel dag en nacht koortsig doorvloeide. Zachte belgeluiden sneden door de lucht; deuren sloegen; uit de theezalen van de benedenverdieping drong verre muziek: het menuet uit „Don Juan."

De kleine telefoon op de schrijftafel belde. Mr. Jenkins nam den hoorn op. En terwijl hij naar het bericht van den portier luisterde, knikte hij even, en ging er een glimlach over zijn gelaat. „All right. Breng mijnheer boven!"

Dan, terwijl hij den hoorn neerlegde, richtte hij zijn grijze oogen op den bezoeker en knipoogde lachend.

„Binnen!"

De deur ging open. Uit de schemering van de gang lichtte de goud-bestikte pet van den liftboy.

Door de half-geopende deur trad een elegant gekleede heer binnen, die midden in de dertig zijn kon. Het regelmatige, smalle gezicht scheen dat van een kunstenaar te zijn. Het donkere, volle, gladde haar golfde zonder scheiding rond het hooge voorhoofd, 'n kleine, zorgvuldig geknipte puntbaard gaf aan zijn verschijning een beetje vreemd aanzien. In zijn groote, donkere oogen glom een koortsachtige glans, en zware schaduwen lagen om de diepe oogkassen.

„Mr. Joe Jenkins?" vroeg de vreemde met een stem die even scheen te beven, en hij trok de deur geruischloos achter zich dicht. Hij keek de beide heeren zwijgend en klaarblijkelijk besluiteloos aan. De detective kwam een halve schrede nader. „Als 't u blieft," zei hij hoffelijk.

De vreemde liet een langen blik over de trekken van den Amerikaan gaan. „Mr. Joe Jenkins," begon hij na een oogenblik zwijgen, „ik moet u spreken, dringend spreken — en direct." En terwijl hij nerveus zijn horloge voor den dag haalde, voegde hij er aan toe: „Want ik heb geen tijd te verliezen."

„Ik ben tot uw dienst," antwoordde de detective rustig. „Eén vraag: weet iemand, dat u om dezen tijd — dat u het voornemen had mij tusschen half zes en zes uur te bezoeken?"

De gevraagde richtte zijn donkere oogen vragend en afwezend op Mr. Joe Jenkins, die hem vol verwachting aankeek. „Of ik.... of iemand weet ...." Hij keek peinzend naar den grond .... „Ja .... een persoon is er, die ervan weet. Maar die kent mij nauwelijks en heeft geenerlei belang bij mij."

Mr. Kelly stond op.

„Adieu, Mr. Jenkins," zei hij. En zacht ging hij voort: „Wanneer niet alles bedriegt, was uw voorspelling juist."

Mr. Jenkins nam aan zijn schrijftafel plaats en verzocht den ander te gaan zitten in den stoel, die rechts stond. Men zag het dien man aan, dat iets onaangenaams hem terneerdrukte. Hij hield het hoofd omlaag, en staarde onbeweeglijk, als buiten zinnen, op het patroon van het zachte tapijt; en slechts de zware ademhaling, die hijgend door het vertrek ging, verried de onrust die in hem was. „Ik ben musicus," begon hij plotseling, als met een ruk. „Violist. Men kent mijn naam in Europa en in Amerika, en ook u zal hij niet onbekend zijn, Mr. Jenkins: Holger Karst."

De detective knikte. „Natuurlijk," antwoordde hij. „Ik heb veel lof van u gehoord. Van u en uw beroemde viool. Want wanneer ik mij niet vergis, bezit u een amati?"

Een intens glimlachje ging over de trekken van den kunstenaar. „Ja," zei hij zacht, „ze is heerlijk, mijn amati! Wanneer ik speel, dan voel ik, hoe deze reine tonen, die van de diepste smart tot de hoogste vreugde zingen, zegevierend in de harten van mijn toehoorders dóórdringen. Mijn viool heeft slechts een enkele mededingster; die is in handen van de familie Astor."

„U is in Berlijn, om hier te concerteeren, mijnheer Karst?"

„Ja. Ik heb juist een tournee door de Vereenigde Staten volbracht en ben eerst sedert veertien dagen weer in Europa. Ik heb twee concerten in Stockholm en Kopenhagen gegeven en ben nu sedert acht dagen in Berlijn. Ook hier ben ik, zooals men het noemt, in de mode. Gisterenavond heb ik eerst op een weldadigheidsfeest een concert gegeven, en vanavond heb ik mijn eigen groot soloconcert in de, Philharmonie'. Nog gisteren heb ik mij verheugd op dezen avond, die duizenden weer nader tot mijn naam en mijn kunst brengen zal. En nu .... nu is er in den afgeloopen nacht iets gebeurd, wat mij dermate aangegrepen heeft, dat ik vrees, dat mijn zenuwen vanavond midden in het spel zullen springen."

„Is u een ongeluk overkomen?" vroeg Mr. Jenkins rustig.

„Een ongeluk — neen. Niet eens iets onaangenaams. Ja.... ik kan wel zeggen, dat me eigenlijk wel niets is overkomen; om mij heel duidelijk uit te drukken: ik zou hoogstens kunnen zeggen, dat ik iets gezien heb — maar: wat ik gezien heb in dien nacht verontrust mij door zijn zeldzaamheid bijna tot waanzin. Maar ik wil u vertellen.

Ik woon in een pension in de Hardenbergstrasse. Ik ben daar in de nabijheid van de stad en toch in een mooie en voorname en stille omgeving en in een rustig huis. Want het leven van een hotel zou mij bij mijn dagelijksche oefeningen hinderen. Het is de oude villa van een rijksambtenaar die door de tegenwoordige eigenares geheel in een pension veranderd is. De dame is zelf vermogend en houdt het pension meer uit een zekere liefhebberij; de vele interessante menschen van alle mogelijke naties zullen voor haar een opwekkend verkeer zijn. Zij zelf heeft zich de drie mooiste kamers op de eerste verdieping gereserveerd.

Ongelukkig had ik verzuimd, mij schriftelijk aan te melden; toen ik daarom acht dagen geleden toelating in het pension van mevrouw Valentin begeerde, toen was op een klein kamertje gelijkvloers na, alles bezet. Reeds wilde ik teruggaan, toen de eigenares mij een belangloos aanbod deed: zij stelde me voor, om mij voor die drie weken van mijn verblijf te Berlijn haar drie kamers af te staan. Zij zelf wilde gedurende dezen tijd het kamertje voor lief nemen. Zij acht me zeer, de oude mevouw Valentin, en — nu kort en goed, ik heb het aangenomen.

Ik was op deze wijze de gelukkige eigenaar van de drie mooiste en grootste kamers van het huis. De eerste dient mij voor ontvangkamer; want ik krijg veel bezoek. In de middelste slaap ik en de derde heb ik als werkkamer ingericht. Eén ding moet ik nog vermelden: in de slaapkamer bevindt zich het hoofd-schakelbord voor de electrische verlichting van het geheele huis. Mevrouw Valentin, die een beetje een patriarchale heerschappij voert, heeft het daar laten maken, en punctueel en onverbiddelijk, zooals ze me zelf lachend vertelde, sluit ze iederen nacht om twaalf uur de verlichting van het gansche huis af; want het is vroeger voorgekomen, dat onhebbelijke gasten gedurende den ganschen nacht haar kronen gebrand hebben, voornamelijk de jonge studenten en de zorgelooze buitenlanders, die van den nacht een dag maakten. Dus draait ze hun om zoo te zeggen om middernacht het licht voor den neus uit. Ik vermeld dit uitvoerig — zooals u zien zult, niet zonder reden.

Zooals ik u reeds zei, moest ik gisterenavond spelen en wel op een weldadigheidsconcert in het paleis van den rijkskanselier. Mijn vioolsolo was zeer laat aangekondigd, bijna als het laatste. Daardoor was het bijna half twaalf, toen ik met mijn voordracht klaar was. Ik heb de gewoonte, vóór mijn spel niets te gebruiken; zoo loop ik dus, juist gereed, hongerig en vergenoegd op het koude buffet toe, toen iemand mij aanroept. Ik keer mij om; het is prins v. W., dien ik drie jaar geleden aan de Riviera heb leeren kennen. Hij neemt mij aan een tafel, waaraan zich nog meerdere heeren bevinden. Spoedig waren we in een joviale conversatie. Ik keek nog een paar keer weemoedig naar de koude schotels ginds op het kleine tafeltje — maar de beleefdheid verbiedde mij, het gesprek af te breken. Dus: om halftwee, als de allerlaatsten, staan we eindelijk op en nemen haastig afscheid van elkaar. Ik ga langzaam door de straten — nergens een auto. Mismoedig besluit ik eindelijk op een overvolle tram te springen.

Aan den Tiergarten moest ik de tram verlaten, omdat zij links de Kaiserallee inbuigt. Ik ga onder de spoorbrug door en ben in een oogenblik uit het rumoerige Berlijnsche Westerkwartier in een andere wereld geplaatst.

Zwijgend en bijna eindeloos ligt de stille, voorname straat voor mij. Ik loop langzaam voorbij deze donkere, diepe tuinen, waarin zich geen blad beweegt. Alle vensters in deze zwijgende huizen zijn donker en dood.

Was het de reactie na den inspannenden avond.... was het de gebruikte wijn ... ik weet het niet: langzaam aan legde zich een zeldzaam zwaar en drukkend angstgevoel op mijn hart. Door een onverklaarbare vrees gedreven, verlaat ik het trottoir en ga in het midden van den geasfalteerden straatweg loopen. Eindelijk heb ik het pension Valentin bereikt. Juist haal ik den sleutel uit mijn zak. In gedachten, half onbewust, zweven mijn blikken over het oude, onbewoonde huis, dat tegenover ons pension ligt, met zijn verwaarloosden, donkeren, grooten tuin. Dit stille huis maakte in het glinsterende schijnsel van de maan meer dan ooit den indruk van iets verwaarloosds, bijna van iets angstigs. Mijn blikken gingen als toevallig langs den gevel van het huis, toen ik tot mijn verbazing bemerkte, dat op de eerste etage een venster wordt open gedaan — langzaam — blijkbaar met de bedoeling, elk leven te vermijden. Ik treed onwillekeurig opzij, om mij achter een boom te verbergen, en kijk naar boven. In het volgend oogenblik zie ik in het raam van het geopende venster een menschelijk gezicht. Terwijl ik dit gezicht zie, ging mij plotseling een rilling over mijn rug — want ik wist plotseling heel zeker, dat ik die gelaatstrekken kende.... heel goed kende ... en toch kon ik mij op 't oogenblik niet herinneren, waarvandaan.

Ik doe een paar passen achteruit .... en plotseling voel ik, hoe mijn hart klopt. Met moeite onderdruk ik een uitroep van ontzetting en grijp met mijn sidderende hand naar de staven van het hekwerk. Wat daar, nu door het schijnsel van de booglampen verlicht, bleek en bewegingloos als het aangezicht van een doode op de straat kijkt, is mijn eigen gezicht .....

Eén oogenblik geloofde ik, teveel gedronken te hebben, dacht ik dat de wijn mijn hongerig lichaam koortsig had gemaakt. Ik legde mijn hand op mijn hart. Neen, het klopte rustig en gelijkmatig als altijd. Toen kreeg ik een oogenblik de gedachte, dat dit alles slechts een verwarde, angstige droom was. Ik legde een hand op de punten van het hek en drukte ze krampachtig — de stekende pijn, die mij door het gansche lichaam ging, zei mij duidelijk, dat ik waakte en dat dit alles werkelijkheid was ....

Weer wendde ik, schuw en ademloos, mijn hoofd naar het venster op de eerste verdieping. Het bleeke gelaat keek nog altijd bewegingloos naar beneden op de straat .... neen.. nu zag ik het duidelijker.... het keek onbewogen, strak als het aangezicht van een doode, naar de vensters van mijn slaapkamer die er bijna recht tegenover lag. Twijfelend, zoekend dwaalden mijn blikken over de verschijning — ja, dat was mijn haar, mijn baard, tot op ieder onderdeel mijn gelaat — ik herken zelfs mijn das, welker donker blauwe kleur metaalachtig in het licht van de maan glanst.

Neen — dat kon niets natuurlijks zijn, wat ik hier beleefde. Ik herinnerde mij een oude spreuk, dat degene sterven moet, die 's nachts zijn dubbelganger ontmoette. Alle angsten van een akelig bijgeloof, dat ik reeds lang overwonnen meende, warrelden door mijn hoofd. De middernacht had voor mij

HET KASTEEL BOUVIGNE.

Het kasteel Bouvigne is in een mooie streek nabij Breda, bezijden het bekende Mastbosch te Ginneken, gelegen en vormt een van de bezienswaardigheden der omgeving.